

Nicola Marsh

Skandaal

Salalaps kisub väikelinnas elu lõhki

Originaali tiitel:
Nicola Marsh
The Scandal
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelaskujud, ettevõtted, organisatsioonid, paigad ja sündmused, mis pole selgelt üldkasutatavad, on kas autori kujutlusvõime vili või neid kasutatakse ilukirjanduslikel eesmärkidel. Võimalik sarnasus elusate või juba lahkunud inimestega, sündmuste või paikadega on vaid juhuslik kokkusattumus.

Tõlkinud Hels Kure
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenu Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Nicola Marsh, 2019
First published in Great Britain in 2019 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E03378420
ISBN 978-9949-82-573-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Milliele ja Olliele. Õnn on olla teiesuguste vanemate laps.

PROLOOG

Kas olete kunagi teinud midagi nii kohutavat, nii jubedat, et see jääb teid kummitama? On teil mõni vastik mälestus, mis paneb kõri pitsitama, mõtte hägustuma ja rõhub raskelt hingel?

Mina olen.

Mälestus sellest, mida alles hiljuti tegin, häirib mind. Igal ärkvel oldud hetkel ja ka magades. Unenäod on hirmsad, sellised, mis ei kao kuhugi ka tükk aega pärast seda, kui ehmunult ärkan, üleni higiga kaetud, käed värisemas, hingamine vaikuses kähisev ja raske.

Teesklen, et minuga on kõik korras. Olen selles osav. Olen seda terve elu harjutada saanud. Teesklen nii kaua kui vaja. Aga viimasel ajal on üha raskem käituda nii, nagu kõik oleks hästi. Sest ei ole. Olen kokku varisemas.

Taban end väga kummalistel hetkedel mõtetes mujale kandumas. Unustan ära kokkusaamisi. Tellin piimaga kohvi, kuigi joon seda alati mustalt. Jooksin linna, kuigi mu igapäevane rada kulgeb mööda rannaäärt. Enamasti suudan ma neid veidrusi varjata, aga mulle kõige lähemal seisvad inimesed võivad hakata kahtlustama, et midagi on valesti, ja seda ei saa ma endale lubada.

Ma ei saa riskida sellega, et nad saavad teada, millist pimedust ma endas peidan, sellist, mis kargab välja siis, kui seda kõige vähem ootan.

Ma tapsin kellegi.

Mitte kogemata. Mitte vihkamise pärast ega kättemaksuks. Mitte sügaval pesitseva raevu pärast.

Ma tapsin, sest valikud on elus tähtsad ja mina valin enda.

Mu saladus on kaitstud.

Mitte keegi ei tea sellest. Veel.

Sest ma valin *enda*.

ESIMENE PEATÜKK

MARISA

Mõned naised saavad kokku igakuistel raamatuklubi kohtumistel. Aga see on tüütu, kui oled sunnitud lugema viimast sõbranna välja valitud kirjanduslikku meistriteost, kui tegelikult tahad nina kirgedest pakatavasse armastusromaanile pista, nii et ma asutasin aiaklubi. Mitte sellise, kus Claire, Elly ja mina rohime, oksi lõikame või midagi istutame. Pigem on tegemist sedasorti klubiga, mille kokkusaamised toimuvad *aia*s veini ja juustuga.

Pealegi on mõte sellest, et mu glamuurne sõbranna Elly teeb midagi nii rasket nagu aiatööd, naeruväärne ja Claire'il on liiga palju tegemist kurikaelte kinnipüüdmisega, et multšimisega tegelda. Küsisin neilt kord, kas nad tahaksid päriselt ka aiatööd teha, kui minu juurde tulevad. Nad ütlesid, et olen vist täiesti aru kaotanud.

Niisiis me istume minu täiuslikult hoolitsetud aia tagumises nurgas kõrguva tamme all, rüüpame jumalikku Chardonnayd, näksime imporditud Camemberti juustu ja arutame oma elu Gledhillis.

Võimalik, et inimesed kadestavad meid, sest elame Hamptonis, kus on rannad, häärberid, restoranid ja nähakse piisavalt kuulsusi, et elu oleks põnev. Oma mineviku tõttu ei võta ma iialgi enesestmõistetavalt, et elan nüüd selles idüllilises paigas oma kaheksa magamistoa ja nelja vannitoaga koloniaalstiilis

majas, mille juurde kuulub bassein ja tenniseväljak. Avery ja mina nägime palju vaeva, et selleni jõuda. Oleme hüvede nautimise ära teeninud.

Mitte kõik ei arva nii. Ma näen, kuidas mõned vähem jõukad linnaelanikud mind vaatavad, heites mulle salamahti kadedaid pilke, mis laidavad mind selle pärast, et elan head elu. Nad on otsustanud mitte vaadata läbi mu hapra pealispinna ja näha selle all olevat ebakindlat naist. Nad ei tea, et ma olen põrguvaevaga saavutanud elu, mida nüüd naudin.

Mulle ei meeldi, et keegi mind hukka mõistab, nii et tegutsen vabatahtlikuna. Palju. Viin eakatele süüa, veedan aega Montauki noortekeskuses ja igakuisel laadal kogun leti taga raha kohalikele heategevusorganisatsioonidele. Hamptonsi elanike heldus on legendaarne. Neil on vaba raha.

Aga ükskõik kui palju ma oma kogukonnale tagasi annan, tunnen end kuidagi süüdi. See on totter, sest ma käin tööl ja annan oma panuse. Sellest ei piisa kunagi.

„Anna andeks, et hiljaks jäin.“ Claire astub majatagusele terrasile, poest ostetud porgandikook ühes käes ja Shiraz teises. „Jäin tööle toppama. Pidin pärast eileõhtust Greenporti juures kiirteel toimunud ahelavariid terve hunniku paberitööd ära tegema.“

„Ära muretse, Elly pole veel kohal.“

Elly siseneb nagu ikka suurejooneliselt, janunedes tähelepanu järele ja uhkeldades oma vabadusega, nii et Claire ja mina tunneme end vanade abieluitedena. Ja ma tunnen end tõesti nagu vanaeit. Avery Thurstoni suguse täiusliku mehe kõrval tunneks iga naine end nii. Ma ise valisin selle elu. Temaga abielludes teadsin, millega end seon. See ei tee reaalsust lihtsamaks.

Mu elu on nagu odav lumekuul, mida mu kaksikud nooremana kogusid. Väljast läikiv ja ilus, aga kui seda raputada, äratundmatult hägus.

Surun viimased kibestumise jäljed alla ja näitan käega piirde lähedale valmis seatud lauale, mis on täis tavapäraseid näkse:

kreekereid, juustu, *antipasto* valikut, dippe ja köögiviljakange. „Mõtlesin, et võiksime vahelduseks siin süüa.“

„Muidugi.“ Claire paneb veinipudeli ja koogi lauale ning suudleb siis mind põsele. „Teeme metsikult, raputame asjad segi.“

Ma naeratan, heites Claire'ile kiire pilgu. Tema hääl on kummaline, pisut kõrge, nagu midagi painaks teda. See on äärmiselt ebatavaline, arvestades seda, et Claire on meist kõige rahulikum. Teda ei häiri kunagi midagi. See, et ta suudab ebameeldivusi kõrvalt vaadata, teeb temast suurepärase politseiniku. Sõbrannana on tema kaine, loogiline mõtlemine palju pingelisi hetki lahendanud. Pärast seda, mis Elly eelmisel aastal läbi elas, on meil neid paar korda ette tulnud.

„Kas kõik on korras?“

Ta noogutab, aga ma näen ta pilgus ettevaatlikku helki. „Ei midagi sellist, mille vastu üks korralik suhkrulaks ei aitaks.“

Minu sõbranna korrapärase maailmas ei ole kõik hästi. Claire on tervisefriik: palju valku, vähe süsivesikuid, minimaalselt suhkrut. Ta toob alati kooki, aga ei söö seda kunagi. Ema minus tahab teda ja Ellyt alati nuumata, utsitada neid hirmu tundmata toitu nau-tima. Tundsin ise ka kunagi toidu pärast hirmu, aga minu puhul oli tegemist hirmuga näljutamise pärast. Minu ema, kui ta üldse kodus oli, ei hoolinud kunagi sellest, mida ma söön. Kuna mina elasin valmistoitudest ja näksidest, mida suutsin leida, külvasin oma lapsed toiduga üle sellest ajast peale, kui nad suutsid tahket toitu seedida.

Minu lapsed ei tohtinud kunagi tunda näriivat nälga, mis paneb kõhu valutama, tühjustunnet, mis iga päevaga aina paisub, kuni end täielikult endasse neelab, pidevat pettumust, et su vanemale ei lähe see korda.

Tean, et Claire ja Elly hoiavad magusast eemale paratamatu õuduse pärast, millega naised seisavad silmitsi, kui nad astuvad kaalule ja näevad ekraanil numbreid edasi kerimas. Nii et ma ei topi neile toitu sisse, nagu tahaksin. Nad avastavad üsna pea ka ise, et vanuse lisandumisega lisanduvad ka kehakumerused, ükskõik kui

paljudest šokolaadiküpsistest nad loobuvad. Ainevahetus on paras mõrd.

„Võtame siis enne veini pisut kooki?“

Claire tõstab kaks sõrme üles. „Anna mulle mõlemat topelt.“

Veel üks märk sellest, et ta on endast väljas: ta räntsatab aia-toolile, selle asemel et mind aidata. Claire on tegudeinimene, vajaduse korral on ta alati valmis aitama.

Saatus viis meid kokku, kui ta viidi kaks aastat tagasi Hampton-sisse üle ja pool aastat hiljem käis ta uurimas sissemurdmiskatset varjupaika, kus ma vabatahtlikuna töötasin. Ma tunnen inimesi hästi ära ja sain kohe aru, et Claire ei tee lihtsalt oma tööd. Ta jäi teistest politseinikest kohale kauemaks, võttis aega selleks, et koduvägivalla all kannatavad naised ja kodutud tänavalapsed tunneksid end turvaliselt, kinnitades neile, et kõik on hästi, ja õhates endast vaikset rahu. Tol õhtul, kui ta näitas üles töökohustustest kaugemale ulatuvat empaatiat, avaldas ta mulle muljet ja ma sain vaistlikult aru, et New Yorgi politsei oli heast asjast ilma jäänud, kui Claire Gledhilli politseisse tuli.

Kutsusin ta spontaanselt kohvi jooma, kui ta vahetus lõppes, ja samal päeval kohtasime ka Ellyt. Meil mõlemal oli pärast tundidepikkust hirmunud naiste rahustamist varjupaigas midagi kangemat vaja, nii et võtsime kohvi asemel hoopis baarileiti ääres mõned martiinid ja Elly oli üksinda seal.

Elly ei olnud seda tüüpi naine, kellega ma tavaliselt sõbrustan. Väliselt rabavalt ilus, alustades disainerikingadest ja lõpetades laitmatu meigiga, seksikus iga nurga alt õhkumas. Kuid pilk ei valeta kunagi ja tänu aastatepikkusele kokkupuutele habraste naistega teadsin, et Elly väline ilu peidab haprust, mida ta püüab varjata. Tema heitis mulle halvustava pilgu ja mina nägin vilksamisi, et ta on hüljatud ning temast kiirgub tuntavat üksindust, ning ei suutnud end tagasi hoida. Sellest ajast peale oleme olnud sõbrannad.

Avery narrib mind, et mul on päästmiskompleks. Teisi aidates tunnen end hästi, nii nagu ma pole tundnud sellest ajast peale, kui

Trish ja Terry kahe aasta eest kolledžisse läksid. Tüdrukud on kogu mu maailm ja see maailm varises poolenisti pauguga kokku päeval, kui nad tagasi vaatamata UCLA-sse õppima läksid.

Mind tüütas tühja pesa sündroom. Mu maja oli tühi ja süda ka. Olin terve nädala nende järele igatsenud, enne kui Averyl kannatus lõppes ja isegi minul endast kõrini sai. Järgmisel päeval otsisin endale töö. Algul vabatahtlikuna varjupaigas ning pool aastat hiljem palgalise sotsiaaltöötajana Gledhilli turvakeskuses. Isegi täiskohaga emana ei lasknud ma oma kutsetunnistusel aeguda ning oma valdkonna juurde tagasipöördumine andis mulle uue sihi.

Kui mu lapsed mind ei vaja, siis teised inimesed ikka vajavad. Mulle meeldib, kui mind vajatakse. Ma janunen selle järele, nagu sõltlased janunevad järgmise doosi järele. Selleta on mul liiga palju aega, et mõelda ja analüüsida.

Seda mulle ei meeldi teha.

„Hei, daamid, mis toimub?“ Elly astub graatsiliselt terrassile ja paneb oma tavapärase moona – pudeli Prantsuse šampanjat – lauale.

Tal on seljas õlapaelteta lilla suvekleit, mis on julge ja glamuurne. Tema metsikud lokkis blondid juuksed on sätitud peenesse krunni, tema meik on täiuslik, kassilikud rohelised silmad säravad ning ihukarva kiilkontsaga kingad lisavad tema keskmisele pikkusele veel kümme sentimeetrit. Ta oleks nagu ajakirjast välja astunud ja paratamatult tunnen ma kadedustorget. Kui ta mulle nii väga ei meeldiks, siis ma vihkaksin teda. Aga me oleme koos palju läbi elanud. Kui Elly mind vajas, olin tema jaoks olemas ning kuigi me ei räägi kunagi sellest jubedast ööst, on mul meeles, kuidas mu sõbranna kokku varises ja mu süda tema pärast murdus.